

Arrest

nr. 206 633 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. MISKOVIC
Collegelaan 14 bus 3
3600 GENK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2016 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. SCHILLEBEEKS, die loco advocaat Z. MISKOVIC verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief gedateerd op 30 maart 2016 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 9 mei 2016 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 18 mei 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.04.2016 werd ingediend door :

*[T.-O.,A.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Armenië
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 18.03.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op zijn lang verblijf in België als buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam op 06.11.2011 naar België, enkele dagen voor zijn twaalfde verjaardag. Als minderjarige volgde hij de verschillende procedures van zijn ouders. Zijn ouders vroegen tweemaal asiel aan, (van 13.11.2009 tot 17.11.2010 en van 10.10.2011 tot 16.11.2011). Zijn ouders kozen er tweemaal voor om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België, evenals betrokkene. De duur van de procedures (één jaar voor de eerste en 1 maand voor de tweede) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. We stellen dus vast dat de ouders van betrokkene zich sinds 16.11.2011 (!) bewust genesteld hebben in illegaal verblijf. Naast de asielaanvragen dienden zijn ouders nog zes aanvragen in gebaseerd op artikel 9ter en drie aanvragen gebaseerd op artikel 9bis. Al deze aanvragen werden negatief afgesloten maar betrokkenen bleven ervoor kiezen om zich in illegaal verblijf te nestelen en om geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. De bewering dat betrokkene zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij hier een langdurig verblijf in België zou hebben, kan onmogelijk aanvaard worden. Zijn ouders hebben zich jarenlang bewust genesteld in illegaal verblijf en hierdoor hebben zij de belangen van hun zoon geschaad. De ouders van betrokkene betekenden bevelen om het grondgebied te verlaten op 16.09.2011, 16.11.2011, 13.05.2013, 14.04.2014 en 13.10.2014. Indien zijn ouders gevolg hadden gegeven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten, dan hadden de ingeroepen problemen zich niet gesteld. We merken bijgevolg op dat het zijn ouders zijn die zijn belangen geschaad hebben door zich bewust jarenlang te nestelen in illegaal verblijf en geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich daarnaast op zijn feilloze integratie. Echter, de elementen van integratie (met name het feit dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij goede schoolresultaten zou behalen, dat hij hier karate beoefent, dat hij een erg geliefd persoon zou zijn, dat hij een petitie voorlegt met maar liefst

15000 handtekeningen, dat hij het perfecte integratieparcours zou afgelegd hebben, dat hij duurzame sociale bindingen zou opgebouwd hebben, dat hij zeer veel getuigenverklaringen voorlegt evenals een online en een papieren petitie, zijn studentenkaart, zijn schoolattesten, verschillende karate-certificaten, twee loonbrieven) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat de RVV stelt dat dergelijke gegevens nuttig kunnen worden aangewend in een regularisatieprocedure, verandert niets aan het feit dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheid van een aanvraag en niet op de ontvankelijkheid.

Betrokkene haalt verder aan dat hij het Armeens niet machtig zou zijn, dat hij geen enkele band meer zou hebben met Armenië, dat hij geen herinneringen meer zou hebben aan Armenië en dat hij zich in elk opzicht Belg voelt. Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat hij geen enkele band meer zou hebben met Armenië, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school. Betrokkene is geboren in Armenië en verbleef tot vlak voor zijn 12e verjaardag in Armenië. De bewering dat hij het Armeens niet machtig zou zijn, is totaal ongeloofwaardig daar betrokkene verschillende jaren school heeft gelopen in Armenië en zijn eerste twaalf levensjaren in Armenië heeft doorgebracht. Bovendien hebben ook zijn ouders de Armeense nationaliteit en zijn zij eveneens in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat zijn ouders hem de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zijn ouders nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en sinds 16.11.2011 over geen enkele verblijfstitel meer beschikten, waardoor ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van betrokkene in België slechts voorlopig was. De bewering dat betrokkene geen herinneringen meer heeft aan Armenië is niet geloofwaardig. Dit zou inhouden dat betrokkene zich niets meer zou herinneren van zijn eerste twaalf levensjaren, wat niet geloofwaardig is. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene, naast zijn ouders die op datum van 15.03.2016 gerepatriëerd werden naar Armenië, geen andere familieleden meer zou hebben in Armenië. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij bij het betreden van het Armeense grondgebied, onmiddellijk opgepakt zal worden om zijn dienstplicht gedurende twee jaar uit te voeren bij het Armeense leger. Echter, we verwijzen naar de beslissing d.d. 19.02.2016 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hieruit blijkt namelijk dat Armeense staatsburgers die in het buitenland verblijven en hun verplichte legerdienst niet hebben vervuld, via de diplomatieke vertegenwoordiging van Armenië in het buitenland zich in orde kunnen stellen met hun militaire verplichtingen. Betrokkene kan zich dan ook richten tot de Armeense ambassade te Brussel om er voor te zorgen dat hij bij een terugkeer naar Armenië reglementair in orde is met de Armeense dienstplichtwet waardoor de Armeense autoriteiten geen aanleiding zullen hebben om betrokkene bij aankomst te arresteren omwille van dienstplichtonderduiking.

Het feit dat de betrokkene, bij een terugkeer naar het land van herkomst, zal verplicht worden om zijn legerdienst te vervullen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Armenië en geldt voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat hij risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf.

Betrokkene legt in dit kader een verslag van Human Rights Watch voor waarin uitdrukkelijk gesteld zou worden dat 'ernstige misbruiken in het leger blijven voortduren', evenals een getuigenverklaring, een algemeen ambtsbericht Armenië/augustus 2010, een artikel van vredesorganisatie PAX en een krantenartikel van deredactie.be . De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene beroept zich verder op artikel 3 EVRM omdat hij als dienstplichtige gedwongen zal worden om te gaan vechten in conflictgebieden. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in

buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië, waar een gevaarsituatie zou heersen omwille van het conflict met Azerbeidzjan en waar geweld in het leger sterk aanwezig zou zijn evenals corruptie vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Betrokkene verwijst hierbij naar het feit dat hij specifieke kenmerken zou bezitten waaruit zou blijken dat hij na zijn terugkeer slechter af zou zijn dan een ander burger. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door een begin van bewijs. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven. Verder verwijst betrokkene in dit kader naar een artikel van vredesorganisatie PAX en naar de website van Human Rights Watch. Echter, zoals hierboven reeds aangehaald is het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van bepaalde problemen in een land, niet voldoende om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt om met die problemen geconfronteerd te worden. Betrokkene legt geen enkel persoonlijk bewijs voor. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij hier reeds verschillende jaren naar school gaat en dat een terugkeer naar Armenië een schending zou uitmaken van artikel 2 en artikel 14 van het EVRM, met name het recht op onderwijs. We stellen vast dat betrokkene schoolattesten voorlegt vanaf schooljaar 2011-2012. Echter, zijn ouders betekenden hun eerste bevel om het grondgebied te verlaten op datum van 16.09.2011. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die zijn belangen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Na het afsluiten van de tweede asielprocedure van zijn ouders, op 16.11.2011, vond de scholing van betrokkene steeds plaats in illegaal verblijf. We stellen dus vast dat het gezin doelbewust de scholing van hun zoon voortzette terwijl ze er zeer goed van op hoogte waren dat hun verblijf illegaal was en dat zij gevolg dienden te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene baseert zich nu op zijn jarenlange scholing in illegaal verblijf als prangende humanitaire situatie. Dit feit kan echter onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar het gezin zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Bovendien kan het feit dat betrokkene hier naar school gaat niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft zijn scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs komt dan ook niet in gevaar. Betrokkene is met zijn scholing in België gestart in precair verblijf, zijn ouders waren hiervan steeds op de hoogte. Ze wisten dat de scholing van betrokkene in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat betrokkene steeds naar school is blijven gaan niettegenstaande het feit dat het gezin zich sinds 16.11.2011 in illegaal verblijf bevond en verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten negeerde (waarvan het eerste betekend werd op 16.09.2011), kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene sinds 30.06.2015 niet meer leerplichtig is.

Betrokkene haalt aan dat hij door een terugkeer zijn onderwijs niet zal kunnen afwerken, geen diploma zal verwerven en dienvolgens uitgesloten zal worden van elke betekenisvolle deelname aan de maatschappij. Echter, het gaat hier louter om een bewering van betrokkene die niet wordt gestaafd door een begin van bewijs en bovendien op de feiten vooruitloopt. Betrokkene legt geen bewijsstukken voor die zijn beweringen onderbouwen. Een loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst in dit kader naar het pleidooi van de Kinderrechtencommissaris en van de Vlaamse ombudsman die beiden voor een tijdelijk onderwijsverblijf pleiten. Echter, dit tijdelijk onderwijsverblijf bestaat niet in België, het gaat hier louter om de mening van de kinderrechtencommissaris en de ombudsman. Bij het nemen van onze beslissing houden wij enkel rekening met de bestaande wetgeving. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 9 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [T.-O., A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In de synthesememorie kan de volgende ‘*samenvatting*’ worden gelezen:

[...]

Artikel 9 bis bepaalt o.m dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Artikel 62 stelt dat de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door diens gemachtigde; zij kunnen ook ter kennis worden gebracht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of diens gemachtigde, door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid, dooreen politieambtenaar, dooreen ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken of door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen.

Verweerster oordeelt verkeerdelijk dat er in hoofde van verzoeker geen buitengewone omstandigheden voor handen waardoor verzoeker gerechtigd was om zijn 9bis aanvraag vanuit België in te dienen.

[...]

Een buitengewone omstandigheid wordt in de parlementaire stukken omschreven als een omstandigheid die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken terug te keren naar zijn land van herkomst.

Al de door verzoeker aangehaalde argumenten werden niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Het volstaat nochtans dat één van de door verzoeker aangevoerde omstandigheden buitengewoon is opdat hij het recht heeft om zijn aanvraag in België in te dienen (Raad van State, arrest nr. 81827 van 15.07.1999).

[...]

In eerste instantie wenst verzoeker te benadrukken dat de herhaaldelijke verwijzingen van verweerster naar de aanvragen van zijn ouders en het zich "nestelen in de illegaliteit" niet aan hem kunnen worden tegengeworpen vermits hij pas 18 jaar is geworden. De procedures waar naar verwezen wordt, werden door zijn ouders gevoerd en dit op een ogenblik dat verzoeker minderjarig was én dienvolgens handelingsonbekwaam.

In de uiteenzetting met betrekking tot de feiten stelt de verwerende partij navolgend overzicht van de respectieve aanvragen :

Hierna volgt een overzicht van voormelde procedures en de daarmee gepaard gaande beslissingen:

Verzoekers ouders dienden d.d. 13 november 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam d.d. 13 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen omdat niemand ter terechtzitting was verschenen en zij evenmin waren vertegenwoordigd. Zijn ouders werden d.d. 14 september 2011 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Zij dienden d.d. 10 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, waarna op 16 november 2011 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen (bijlage 13quater).

Zijn ouders dienden d.d. 16 juni 2010 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die d.d. 10 september 2010 ontvankelijk doch d.d. 11 oktober 2010 ongegrond werd verklaard.

Op 15 december 2010 dienden zij een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die d.d. 12 april 2011 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard omdat de redenen die aangehaald werden onvoldoende waren om het verblijf toe te staan.

Zij dienden d.d. 16 november 2010 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die d.d. 6 september 2011 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Tegen die beslissing dienden zij d.d. 4 november 2011 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 82.920.

Zij dienden d.d. 3 december 2011 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd d.d. 24 april 2012 onontvankelijk verklaard nadat de ambtenaar-geneesheer een medisch advies opstelde op 13 april 2012.

Op 24 mei 2012 dienden zij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die d.d. 26 september 2012 onontvankelijk werd verklaard daar in de aanvraag de identiteit niet werd aangetoond conform artikel 9ter §2 van de vreemdelingenwet.

Op 25 mei 2012 dienden zij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die d.d. 3 mei 2013 onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 13 en 22 januari 2014 dienden zijn ouders een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die d.d. 1 april 2014 onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Zijn ouders dienden d.d. 23 mei 2014 een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd d.d. 4 juli 2014 onontvankelijk verklaard nadat de ambtenaar-geneesheer een medisch advies opstelde op 3 juli 2014.

Op 26 mei 2014 dienden zij een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd d.d. 17 september 2014 zonder voorwerp bevonden daar verzoekers ouders onder een inreisverbod staan dat niet werd opgeheven of opgeschort.

Op 11 november 2015 is verzoeker meerderjarig geworden en leergerechtigd geworden.

[...]

Uit het overzicht blijkt dat het niet verzoeker is maar wel zijn ouders die de aanvragen hebben ingediend.

Kinderen die asiel zoeken behoeven een bijzondere bescherming omwille van hun specifieke noden en hun extreme kwetsbaarheid ook wanneer ze begeleid worden door hun ouders. (cfr. EHRM, 4.11.2004 Tarakhel/Zwitserland).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 Vw.: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

[...]

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. nr. 155 892 van 2 november 2015

" Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens dient in dit verband, met name in geval van een uitzettingsbesluit zoals in het onderhavige geval, te worden uitgemaakt of sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die de slotsom rechtvaardigen dat de nationale autoriteiten niet een juist evenwicht tot stand hebben gebracht tussen de tegenstrijdige belangen, meer bepaald het belang van de kinderen om hun gezinsleven in de betrokken lidstaat te kunnen voortzetten en dus het door artikel 8 EVRM gewaarborgde fundamentele recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven niet hebben beschermd. De gevolgen die een dergelijk besluit voor de kinderen kan hebben, moeten dus in aanmerking worden genomen. Bij de afweging van de betrokken belangen dient met het hogere belang van de kinderen rekening te worden gehouden. Bijzondere aandacht dient uit te gaan naar hun leeftijd, hun situatie in de betrokken lidstaat (lidstaten) en landen, en de mate waarin zij van hun ouders afhankelijk zijn." CONCLUSIE VAN ADVOCaat-Generaal M. SZPUNAR van 4 februari 2016 Zaak C-165/14

[...]

Uit geen van de door verweerster aangehaalde beslissing waar zij naar verwijst, blijkt dat er rekening is gehouden met het hoger belang van het kind (in casu verzoeker), wel integendeel.

Verweerster heeft in haar beoordeling onvoldoende rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker. Verweerster verwijst in haar beslissing immers continu naar de aanvragen van de ouders van verzoeker en het feit dat zij geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn evenwel geen omstandigheden die toerekenbaar zijn aan verzoeker.

Als minderjarige was verzoeker handelingsonbekwaam en stond hij onder het ouderlijk gezag. Het feit dat de ouders geen gevolg hebben gegeven aan de voormelde beslissingen kan niet ten nadele van verzoeker worden weerhouden.

[...]

Verzoeker volgt school te Tongeren aan het VNO, 5 MM.

Uit de bijkomende stukken blijkt dat verzoeker zijn eerste leerjaar in de derde graad (niettegenstaande zijn gedwongen afwezigheid) met vrucht heeft volbracht en bovendien in het kader van de opleiding verkozen werd tot gedelegeerd bestuurder van de mini - onderneming Mundo voor het schooljaar 2016 - 2017.

Verzoeker laat zijn recht op onderwijs gelden. Hij is toegetreden tot dat recht om onderwijs te volgen, zet de opleiding verder zodat het feit dat verzoeker onderwijs volgt een vaststaand en duurzaam gegeven is dat loopt tot aan het tijdstip dat hij zijn opleiding volledig en integraal doorloopt met een eventueel een universitaire opleiding als sluitstuk.

De bemerking als zou hij de opleiding kunnen verder zetten in Armenië is een schending van het geldend principe dat hij, gebruik makend van het onderwijsrecht, in een voor hem vreemde taal een opleiding zou dienen te moeten volgen in een setting waar hij de taal in al zijn settings niet kan verstaan. Zo oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake een vordering tot schorsing en een vordering tot nietigverklaring van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij het niet-spreken van de Servische taal voor Rom kinderen beschouwd werd als een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 9jb/s Vreemdelingenwet (RvV, 17 januari 2014, 117.107).

De Raad stelde onder andere:

"De Raad oordeelt dat, gelet op de gegevens die aan de verwerende partij dienaangaande kenbaar waren gemaakt, de verwerende partij kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken louter omdat niet is aangetoond waarom de kinderen het Servisch niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal."

[...]

De loutere verwijzing van verweerster naar de afgewezen aanvragen van de ouders van verzoeker kan onmogelijkerwijze beschouwd worden als zijnde een afdoende motivering voor betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag tot humanitaire regularisatie in hoofde van verzoeker.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij, op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot humanitaire regularisatie, met name 1 april 2016, toegelaten was tot verblijf in het Rijk.

[...]

Om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde of de openbare veiligheid, moet daarom rekening worden gehouden met de criteria van artikel 28, lid 1, van richtlijn 2004/38, te weten de duur van het verblijf van de betrokkene op het grondgebied van het gastland, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

[...]

Dat al deze omstandigheden wel degelijk buitengewoon zijn zodat verzoeker terecht de aanvraag in het Rijk heeft gedaan.

a. Art. 3 E.V.R.M.

Een verdere bemerking betreft het bepaalde in artikel 3 EVRM dat bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

a.1.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben (Rvv 23 juni 2015, nr. 148 318).

a.2.

Daarentegen is het aan verzoeker om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij een ernstig en reëel risico loopt toe worden blootgesteld aan foltering of aan onmenselijke behandeling bij een terugkeer naar zijn land. Een begin van bewijs, aangevuld met concrete feiten volstaat. (Rvv 23 juni 2015, nr. 148 318).

In de 9bis aanvraag van verzoeker werd meerdere malen duidelijk aangehaald dat hij verplicht zal zijn om zijn legerdienst te voldoen bij een terugkeer naar Armenië. Het feit dat verzoeker verplicht zal worden om te vechten in het oorlogsgebied, zijn wel degelijk persoonlijke elementen die de buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker bewijzen. Het gaat hier dus niet over een louter algemene bewering zoals verweerster meent.

a.3.

Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten, met name deze van vredesorganisatie PAX en van Human Rights Watch blijkt ontegensprekelijk dat er in Armenië een gevaarlijke situatie heerst.

Wanneer men hierbij de specifieke situatie van verzoeker in acht neemt, met name zijn dienstplicht, dient vastgesteld te worden dat verzoeker wel degelijk het begin van bewijs levert voor een schending van art. 3. E.V.R.M.

Verzoeker heeft reeds gewezen op de gevaarsituatie in Armenië momenteel ingevolge het conflict met Azerbeidzjan en dat hij ingevolge zijn dienstplicht naar een conflictgebied gestuurd zal worden.

Dit heeft tot gevolg dat er bij verzoeker specifieke kenmerken aanwezig zijn waaruit blijkt dat hij na zijn terugkeer slechter af zou zijn dan een andere burger (Hof Mensenrechten Vilvarajah e.a. t/ Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, Publ. Hof, Serie A. Vol. 215; Hof Mensenrechten Bensaid t/ Verenigd Koninkrijk, 6 februari 2001, Recueil/Reports, 2001).

Het geweld in het Armeense leger is vandaag de dag nog sterk aanwezig. Bovendien vallen er steeds meer "verdachte" doden in het leger... Slachtoffers van vuurgevechten, slachtoffers van uit de hand gelopen vechtpartijen of n.a.v. zelfdoding.

De Vredesorganisatie PAX stelde enkele jaren geleden nog in een artikel dat er in Armenië meer soldaten om het leven komen door onderling geweld en zelfmoord dan door vijandelijk vuur.

a.4.

Niet alleen het geweld vormt een probleem binnen het Armeense leger, maar tevens de corruptie.

Op de website van Human Rights Watch wordt i.v.m. Armenië het volgende vermeld:

"Serious abuses in the army persist, despite reforms allowing alternatives to compulsory military service."

a.5.

Een mogelijke schending van art. 3 E.V.R.M. vormt eveneens een buitengewone omstandigheid. Bovendien zorgt de dienstplicht in hoofde van verzoeker ervoor dat het voor hem de facto onmogelijk zal zijn om vanuit Armenië naar Moskou te reizen voor het indienen van een aanvraag tot humanitaire regularisatie. Hij zal namelijk onmiddellijk op de luchthaven opgepakt worden en verplicht worden zijn dienstplicht te voldoen.

Er is dan in casu ook sprake van een duidelijke discrepantie tussen de belangen van de Belgische staat en deze van verzoeker.

b. Verlies schooljaar

b.6.

Voorts haalde verzoeker aan dat hij een schooljaar zou verliezen wanneer hij verplicht zou worden om de 9bis aanvraag vanuit zijn thuisland in te dienen, hetgeen een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 14 van het EVRM.

Ook hier wordt door verweerster verwezen naar de verscheidene aanvragen van de ouders van verzoeker en het feit dat zij geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten:

"Dit feit kan echter onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar het gezin zelf verantwoordelijk is voor deze situatie."

b.7.

Verzoeker zit thans in het vijfde middelbaar in het VIIO te Tongeren, waar hij goede resultaten haalt. Verzoeker werd bovendien verkozen tot gedelegeerd bestuurder van de mini-onderneming Mundo voor het schooljaar 2016-2017.

De verplichting tot het indienen van een 9bis aanvraag vanuit Armenië zou voor verzoeker blijvende gevolgen teweegbrengen, met name het verliezen van een schooljaar, hetgeen door de rechtspraak aanvaard werd als een buitengewone omstandigheid (Raad van State, 1 maart 2006, nr. 119.316).

Bovendien werd de omstandigheid van een onderbreking van een schooljaar van jonge kinderen, wanneer zij goede resultaten halen en wanneer het risico bestaat dat het onderwijs in het land van herkomst gegeven wordt in een taal die zij niet machtig zijn, aanvaard als zijnde een 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' (Rvv 30 september 2008, nr. 16846):

"Le Conseil considère que l'interruption d'une année scolaire constitue pour des jeunes en âge d'école un préjudice grave difficilement réparable, particulièrement alors que, comme en l'espèce, leurs résultats scolaires sont bons et que le système éducatif du pays où ils risquent d'être envoyés est différent et dans une langue différente. »

b.8.

Verzoeker heeft reeds herhaaldelijke malen aangehaald dat hij het Armeens niet langer machtig is. Hij verblijft al sinds zijn 12e in België en is sindsdien nooit meer teruggekeerd naar Armenië. Hij is bovendien onmiddellijk naar school gegaan in België en heeft de geschreven Armeense taal aldus helemaal niet meer onder de knie.

De goede resultaten en de taalbarrière in hoofde van verzoeker zorgen er wel degelijk voor dat het onderbreken van zijn schoolloopbaan blijvende gevolgen zouden teweegbrengen, hetgeen beschouwd moet worden als een buitengewone omstandigheid.

Bovendien dient er eveneens rekening gehouden te worden met het feit verzoeker reeds in het vijfde middelbaar zit en vanaf september zijn laatste jaar middelbaar zou aanvatten. Een onderbreking van zijn schoolloopbaan zou op dit moment een onherroepelijke achterstand in hoofde van verzoeker met zich meebrengen. Dit zou zijn kansen op het aanvatten van hoger onderwijs drastisch beperken. Ook dit vormt op zijn beurt een mogelijk blijvend gevolg in hoofde van verzoeker.

De buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker zijn aldus wel degelijk aangetoond.

b.9.

Voor wat betreft de herhaaldelijke verwijzingen van verweerster naar het illegaal verblijf van de ouders van verzoeker en het feit dat zij zogenaamd zelf deze situatie in de hand hebben gewerkt, verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 januari 2016 nr. 160 799.

In voormeld arrest, waarin er sprake was van identiteitsfraude in hoofde van de ouders van de verzoekende partij, wordt uitdrukkelijk gesteld dat deze fraude niet aan de verzoekende partij kan worden toegeschreven of dat het m.a.w. ook niet tegen de verzoekende partij gebruikt mag worden.

Verweerster heeft in haar beoordeling onvoldoende rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker. Verweerster verwijst in haar beslissing immers continu naar de aanvragen van de ouders van verzoeker en het feit dat zij geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn evenwel geen omstandigheden die toerekenbaar zijn aan verzoeker.

Verzoeker verwijst naar Terje Einarsen : "The European Convention on Human Rights" in *International Journal for Refugee Law*, 2, 1990, p. 375 waarin zij stelt dat 1 tegelijkertijd dat bovendien, ondanks de

instabiele situatie, in deze periode een band opgebouwd worden met Nederland en zal een asielzoeker" enigszins' ontworteld raken ten opzichte van zijn land van herkomst. Uitzetting zou in dergelijk gevallen eveneens en onmenselijke behandeling inhouden'. Huidig middel is gegrond."

3.2. In de nota met opmerkingen heeft verweerder op het middel van verzoeker gerepliceerd als volgt:

"Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat het hem niet verweten kan worden zich te hebben genesteld in illegaal verblijf omdat hij als minderjarige handelingsonbekwaam was en dit de keuze zou zijn geweest van zijn ouders. In die zin oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 165.931 op 15 april 2016 onder meer wat volgt:

"In de mate dat de verzoeker aanvoert dat hem eerder, op het ogenblik dat hij minderjarig was, geen BGV kon worden afgegeven gelet op artikel 118 van het vreemdelingenbesluit, merkt de Raad vooreerst op dat artikel 118 van het vreemdelingenbesluit enkel niet-begeleide minderjarigen betreft, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar deze bepaling nu hij geenszins een niet-begeleide minderjarige was. Bovendien kan deze kritiek in casu niet dienstig worden aangevoerd. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zowel jegens de verzoeker als jegens zijn moeder op 05/07/2011 en op 19/09/2013 BGV's werden getroffen. De verzoeker staat, als minderjarige, uitdrukkelijk op deze bevelen vermeld ("+ minderjarig kind: H (...), V(...), geboren op (...), nationaliteit: Servië"). Deze bevelen werden ter kennis gebracht op 08/07/2011 resp. 27/09/2013. Tegen het eerste bevel werd geen rechtsmiddel aangewend en de wettelijke beroepstermijn hiertoe is reeds jarenlang overschreden. Tegen het tweede bevel werd door de moeder van de verzoeker in eigen naam en door zijn vader en moeder in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de toen minderjarige verzoeker een beroep ingesteld bij de Raad, beroep dat evenwel werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 140.380 van 05/03/2015. De desbetreffende BGV's zijn dan ook definitief in het rechtsverkeer aanwezig. [...]

De verzoeker meent dat het onjuist is om hem te verwijten geen gevolg te hebben gegeven aan (m)eerdere BGV's nu deze eerdere bevelen hem niet tegenstelbaar zijn gelet op zijn minderjarigheid op dat moment en gelet op het feit dat hij onder het ouderlijk gezag van zijn ouders stond zodat hij aan deze bevelen onmogelijk autonoom een gevolg kon geven. De verzoeker leest de motieven van de bestreden beslissing echter niet accuraat. De vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en de toepassing van artikel 74/11, §1, lid 2, 2° van de vreemdelingenwet wordt door de gemachtigde als volgt verantwoord:

"Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E() die op 08/07/2011 en 27/09/2013 een BGV betekenden. Ook betrokkene, die intussen meerderjarig is, diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. " Waar de verzoeker voorhoudt dat de twee eerdere bevelen niet jegens hem werden genomen, vindt zijn kritiek geen steun in de voorliggende gegevens. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel jegens de verzoeker als jegens zijn moeder (en de overige gezinsleden) op 05/07/2011 en op 19/09/2013 BGV's werden getroffen. De verzoeker staat, als minderjarige, uitdrukkelijk op de bevelen van zijn moeder vermeld ("+ minderjarig kind: H (...), V (...), geboren op (...), nationaliteit: Servië"). Er dient dus te worden vastgesteld dat jegens de verzoeker wel degelijk twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden getroffen waarbij een termijn van 30 dagen werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Er rustte op hem dan ook een terugkeer-verplichting en de verzoeker diende samen met zijn moeder, gevolg te geven aan het desbetreffende BGV binnen de dertig dagen.

In de mate dat de verzoeker betoogt dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij niet autonoom gevolg gaf aan deze bevelen omdat hij minderjarig was en onder ouderlijk gezag van zijn ouders stond, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verzoeker verweten wordt dat hij autonoom, geen gevolg gaf aan de genoemde bevelen. De gemachtigde stelt met name vast dat de verzoeker, als minderjarige de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) volgde aan wie op 08/07/2011 en 27/09/2013 een BGV werd betekend en dat hij aan de aan zijn ouders "afgeleverde" (dit is: betekende) bevelen gevolg diende te geven. Er wordt dan ook geoordeeld dat de verzoeker nagelaten heeft om, samen met zijn ouders, gevolg te geven aan de eerder afgeleverde BGV's.

De vaststelling dat aan verzoekers beide ouders op 08/07/2011 resp. 27/09/2013 een BGV werd betekend, vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Bovendien staat de verzoeker telkenmale uitdrukkelijk vermeld op het bevel dat aan zijn moeder werd betekend, zodat de terugkeerplichting wel degelijk ook op hem betrekking had. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden akte berusten op foutieve gegevens.

De Raad merkt voorts op dat noch artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16/12/2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24/12/2008, afl. 348, 98 e.v.) (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), noch de Terugkeerrichtlijn de minderjarige vreemdelingen uitsluiten van hun toepassingsgebied. Weliswaar zijn bepaalde garanties voorzien voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen, doch dit is in casu niet aan de orde nu jegens de verzoeker tweemaal tezamen met zijn ouders (en de overige gezinsleden) een BGV werd getroffen. Ten overvloede geeft de Raad nog mee dat artikel 118 van het vreemdelingenbesluit enkel niet-begeleide minderjarige vreemdelingen betreft (RvS 25/04/2007, nr. 170.483; RvS 29/09/2008, nr. 3.391 (c)) zodat niet valt in te zien waarom jegens de verzoeker samen met zijn moeder (en alle overige gezinsleden) geen BGV kon worden getroffen.

Aangezien zodus op de verzoeker en zijn gezin wel degelijk tot twee maal toe een terugkeerverplichting heeft gerust waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven van 30 dagen, en te meer nu de verzoeker op het ogenblik van de betekening van het tweede bevel op 27/09/2013 reeds meer dan 16 jaar oud was en hij dus over een voldoende onderscheidingsvermogen beschikte zodat hij hiervan niet onkundig kon zijn, en nu niet wordt betwist dat de verzoeker geen gevolg gaf aan deze terugkeerverplichting, is het niet kennelijk onredelijk noch onjuist van de staatssecretaris om de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

De Raad van State oordeelde in de beschikking betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie, nr. 12.007 d.d. 15 juni 2016 in die zin onder meer wat volgt:

"Verzoeker acht artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 "betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 "betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er, in navolging van de staatssecretaris, van uitgaat dat jegens verzoeker reeds eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen terwijl hij toen nog minderjarig was.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeldt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd: als minderjarige volgde verzoeker de procedures van zijn ouders aan wie op 8 juli 2011 en 27 september 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend maar niet werd uitgevoerd.

Het gegeven dat verzoeker ten tijde van die definitief geworden en niet uitgevoerde bevelen om het grondgebied te verlaten minderjarig was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze zijn naam vermelden ook al waren ze hoofdzakelijk gegeven aan zijn ouders als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind. Er diende in dat geval geen apart bevel tot terugbrenging te worden gegeven aan het minderjarig kind. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook op wettige wijze besluiten dat het "niet kennelijk noch onjuist [is] van de staatssecretaris om de verzoeker een inreisverbod op te leggen".

Gelet op voorgaande rechtspraak is het niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing erop gewezen werd dat verzoeker en zijn ouders er alsmaar voor bleven kiezen om zich te nestelen in illegaal verblijf.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op 16 maart 2016 (arrest nr. 164.203) reeds uitsprak aangaande de door verzoeker geuite vrees bij terugkeer naar zijn herkomstland. De Raad ging in op de situatie in Armenië, de dienstplicht, het volgen van onderwijs en het arrest van het EHRM Ülke tegen Turkije van 24/1/2006) - elementen die verzoeker thans opnieuw aanvoert - en oordeelde onder meer als volgt:

"2.8 Voorop dient te worden benadrukt dat, zoals in de bestreden beslissing ook wordt vastgesteld, het elk land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat de gerechtelijke vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen in principe niet aanzien kan worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (...) . Dit impliceert eveneens dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land, zoals verzoeker aanhaalt alle Armeense mannen tussen de 18 en 21 jaar (...) , bij een militaire conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. (...)

2.9 Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier (zie ook de internetsite "Back to Armenia"), blijkt dat Armeense staatsburgers die in het buitenland verblijven en hun verplichte legerdienst niet hebben vervuld r via de diplomatieke vertegenwoordig van Armenië in het buitenland zich in orde kunnen stellen met hun militaire verplichtingen. Verzoeker heeft een dergelijke procedure niet gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt

dat hij niet vreesde naar Armenië te worden teruggestuurd, dat hij het 5de jaar secundaire onderwijs volgt en zijn studies voorop stelt en hij op 11 november 2015 pas 18 jaar is geworden. Verzoeker is thans opgesloten met het 00g op zijn repatriëring naar Armenië en kan zich aldus niet langer via de Armeense ambassade in Brussel reglementair in orde stellen met de Armeense dienstplichtwet. Aldus dient te worden nagegaan of zijn terugkeer een aanleiding kan geven tot specifieke maatregelen die kunnen worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. (...) " [...]

Nu verzoeker 24 maart 2016 in vrijheid werd gesteld, toont hij niet aan dat hij zich niet tot de Armeense ambassade in Brussel kan wenden om zich reglementair in orde te stellen met de Armeense dienstplichtwet.

De Raad oordeelde verder als volgt:

"(...) 2.11 Hoe dan ook, indien verzoekende partij toch eerder zou opgeroepen geweest zijn (wat niet is aangetoond) en hij gerechtelijk vervolgd zou worden, dan nog kan een dergelijke veroordeling niet worden aangenomen als een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Een soevereine staat heeft het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande dienstplichtontduiking te handhaven.

(...)

De verwijzing van verzoeker naar de zaak Ulke tegen Turkije (n° 39437/98) van het EHRM waarin onder meer geoordeeld wordt dat, voortdurend het risico lopen op strafrechtelijke vervolging om het weigeren een uniform te dragen, verder gaat dan de gebruikelijke vernedering die inherent is aan het opleggen van straffen en daarmee in strijd is met artikel 3 van het EVRM, is te deze niet dienstig aangevoerd nu een dergelijke situatie niet kan blijken. Immers behoudens diens algemene kritiek, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten aan die een disproportionaliteit kunnen aantonen.

(...)

2.14 (...) doch uit de door verzoeker bijgebrachte citaten, waaruit hoogstens blijkt dat er sprake is van een voorbij e oorlog met conflictsituatie aan het grensgebied met Azerbeidzjan, en aanhoudende militaire spanningen. Er wordt niet aangetoond dat het Nagorno-Karabakh conflict beschouwd kan worden als een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie.

(...)

2.23 Verder haalt verzoeker aan dat hij na het vervullen van zijn legerdienst 20 jaar zal zijn of na het vervullen van een alternatieve dienst meer dan 20 jaar zal zijn en hij dan geen secundair onderwijs in Armenië zal mogen volgen en aldus geen secundair diploma zal hebben. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat hierboven reeds werd gesteld dat Armenië de duur van de termijnen inzake alternatieve dienst heeft aangepast aan de Europese normen. Bijgevolg kan, gelet dat de militaire dienst in Armenië 24 maanden duurt, gesteld worden dat deze langere termijnen voor alternatieve dienst niet disproportioneel zijn en geen bestraffend karakter hebben. Ook moet opgemerkt worden dat het gegeven dat meerderjarigen in Armenië geen secundair onderwijs meer kunnen volgen met geen enkel objectief bewijsstuk wordt ondersteund. (...) "

(...)

2.33 Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48, §2r c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. (...) " [...]

Verzoeker toont, aan de hand van objectieve bewijsstukken, niet aan dat hij geen secundair onderwijs zou kunnen volgen in het land van herkomst. Zijn aangevoerde integratie en opgebouwd banden met België werden beoordeeld bij het nemen van de bestreden beslissing, doch er werd op gewezen dat de elementen van integratie behoren tót de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers ouders reeds zijn teruggekeerd naar Armenië en valt hij in België, gelet op zijn meerderjarigheid, niet meer onder de leerplicht. Verzoeker toont niet aan de Armeense taal niet machtig te zijn. Bovendien zou het opmerkelijk zijn dat verzoeker de Armeense taal nooit zou hebben gesproken met zijn ouders, met wie hij verbleef in zijn herkomstland en vervolgens 5 jaar in België.

In de bestreden beslissing werd m.b.t. het Armeense leger nog het volgende gemotiveerd:

"(...) Echter, we verwijzen naar de beslissing d.d. 19.02.2016 van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Hieruit blijkt namelijk dat Armeense staatsburgers die in het buitenland verblijven en hun verplichte legerdienst niet hebben vervuld, via de diplomatieke vertegenwoordiging van Armenië in het buitenland zich in orde kunnen stellen van hun militaire verplichtingen. Betrokkene kan zich dan ook richten tot de Armeense ambassade te Brussel om er voor te zorgen dat hij bij een terugkeer naar Armenië reglementair in orde is met de Armeense dienstplichtwet (...) .

Het feit dat de betrokkene, die bij een terugkeer naar het land van herkomst, zal verplicht worden om zijn legerdienst te vervullen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. (...) Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat hij risico loopt op een

behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf.

Betrokkene legt in dit kader een verslag van Human Rights Watch voor waarin uitdrukkelijk gesteld zou worden dat ernstige misbruiken in het leger blijven voortduren', evenals een getuigenverklaring, (...) een artikel van vredesorganisatie PAW (...) . Geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (...) aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. (...) Echter, zoals hierboven reeds aangehaald is het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van bepaalde problemen in een land, niet voldoende om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt om met die problemen geconfronteerd te worden. Betrokkene legt geen enkel persoonlijk bewijs voor. (...)

Met betrekking tot het schoolgaan van verzoeker werd in de bestreden beslissing het volgende geantwoord:

"(...) daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft zijn scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs komt dan ook niet in gevaar. (...) Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene sinds 30.06.2015 niet meer leerplichtig is. Betrokkene haalt aan dat hij door een terugkeer zijn onderwijs niet zal kunnen afwerken, geen diploma zal verwerven en dienvolgens uitgesloten zal worden van elke betekenisvolle deelname aan de maatschappij. Echter, het gaat hier louter om een bewering van betrokkene die niet wordt gestaafd door een begin van bewijs en bovendien op de feiten vooruitloopt. Betrokkene legt geen bewijsstukken voor die zijn beweringen onderbouwen. (...)

Verzoeker beperkt zich tot het opnieuw vermelden van die elementen die hij reeds uiteen zetten in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en die reeds op uitvoerige wijze werden beoordeeld door de verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op onzorgvuldige wijze en dat bepaalde elementen veronachtzaamd werden door de verwerende partij.

De middelen zijn ongegrond."

3.3.1. In zoverre verzoeker in zijn synthesememorie een schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van "de criteria van artikel 28, lid 1, van richtlijn 2004/38", dringt de vaststelling zich op dat verzoeker dit betoog slechts voor het eerst naar voren brengt in de synthesememorie. Er blijkt niet dat hij niet in de mogelijkheid was dit betoog reeds in zijn inleidende verzoekschrift aan te brengen. Overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen geen andere middelen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota zijn uiteengezet. Het lijkt de bedoeling van verzoeker te zijn om, in het kader van de thans voorliggende synthesememorie, zijn enig middel uit te breiden, doch de nieuwe toelichtingen die verzoeker bij het middel in de synthesememorie geeft, zijn als nieuwe middelen te beschouwen, die reeds in het inleidende verzoekschrift konden worden geformuleerd zodat ze laattijdig zijn (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054). Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat overeenkomstig artikel 38/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de synthesememorie een procedurestuk is "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat" en dat dus geen uitbreiding van het middel toestaat. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker voormeld betoog, onder meer ook gelet op de rechten van verdediging, nog op ontvankelijke wijze voor het eerst in de synthesememorie kan inroepen.

3.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onder meer aanvoerde dat het voor hem zeer moeilijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post omdat hij reeds vele jaren ononderbroken in België verblijft en dit sinds zijn 11 jaar.

Verweerder heeft in antwoord hierop in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat de ouders van verzoeker zich sinds 16 november 2011 bewust hebben genesteld in illegaal verblijf, nadat hun asielprocedures negatief werden afgesloten. Deze procedures hebben volgens het bestuur niet onredelijk lang geduurd. Niettegenstaande al hun verblijfsaanvragen op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet eveneens werden afgewezen, volhardden zij in het illegale verblijf in België en legden zij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer. Bijgevolg, zo stelt verweerder, kan verzoekers langdurige verblijf "*onmogelijk*" worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verweerder stelt dat het de ouders van verzoeker zijn die, door zich jarenlang bewust te nestelen in illegaal verblijf, zijn belangen hebben geschaad en dat als de ouders gevolg hadden gegeven aan de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten "*de ingeroepen problemen zich niet [hadden] gesteld*".

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het lang verblijf in België geen buitengewone omstandigheid is, enkel omdat de ouders van verzoeker de keuze hebben gemaakt om zich in illegaal verblijf te nestelen en het dus hun verantwoordelijkheid is dat verzoekers belangen worden geschaad. Verzoeker merkt correct op dat hijzelf hierin geen verantwoordelijkheid draagt, waar hij nog maar recent meerderjarig is geworden. Dit laatste wordt ook niet betwist door het bestuur.

Verweerder betwist in zijn motivering niet dat een terugkeer naar het herkomstland om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen voor verzoeker problemen met zich meebrengt. Hij stelt enkel dat als de ouders gevolg hadden gegeven aan de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten “*de ingeroepen problemen zich niet [hadden] gesteld*”. De enkele reden waarom hij deze problemen dus niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid is omdat deze de verantwoordelijkheid zijn van verzoekers ouders, niet omdat deze het niet bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Dit laatste is nochtans het enige criterium aan de hand waarvan de ontvankelijkheid van de aanvraag dient te worden beoordeeld. Er blijkt op geen enkele wijze dat concreet is nagegaan of de lange duur van het verblijf in België sinds de leeftijd van 11 jaar voor verzoeker de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure.

Een dergelijk standpunt is kennelijk onredelijk en niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat situaties die het gevolg zijn van het handelen van de ouders van een vreemdeling tijdens diens minderjarigheid geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat verweerder bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het optreden van de ouders tijdens de minderjarigheid van de betrokkene.

Het gegeven dat verzoekers ouders aan de basis liggen van of “*verantwoordelijk zijn*” voor het feit dat hij reeds lang in het Rijk verblijft, doet geen afbreuk aan het gegeven dat in se niet wordt betwist dat hij al lange tijd in België verblijft en hier op elfjarige leeftijd is toegekomen en laat niet toe te begrijpen waarom deze feiten dan geen belangrijke hinderpaal zouden kunnen vormen of het voor verzoeker zelfs onmogelijk zouden kunnen maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen.

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar uitspraken van de Raad en de Raad van State in een zaak waarin het bestuur een inreisverbod had opgelegd omwille van een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten dat tijdens de minderjarigheid van de betrokken vreemdeling was gegeven aan de ouders maar dat ook op hem betrekking had. De discussie of een (meerderjarige) vreemdeling een inreisverbod kan worden opgelegd omdat geen gevolg was gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing waarop hij enkel als minderjarige stond vermeld, is evenwel een geheel andere discussie dan de vraag of het ingeroepen lang verblijf van verzoeker in België sinds zijn elf jaar een buitengewone omstandigheid is. Er blijkt dus niet dat verwijzing naar de aangehaalde rechtspraak in casu dienstig is of afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond wat de eerste bestreden beslissing betreft.

3.3.3. Specifiek wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad verder op rechtspraak van de Raad van State dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zoals dit ook door verzoeker wordt ingeroepen, het bestuur oplegt om alle (relevante) omstandigheden van het geval in rekening te brengen, waaronder de buitengewone omstandigheden zoals ingeroepen in een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, voorafgaand aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577; RvS 3 december 2009, nr. 198.507). Nu er grond is tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, en waar deze beslissing als gevolg van de nietigverklaring ervan niet langer voorhanden is in het rechtsverkeer, blijkt niet dat dit is gebeurd.

Uit de handelwijze van verweerder blijkt ook dat hij bij zijn besluitvorming heeft gewacht op de afhandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij heeft het dus zelf nuttig en nodig geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Door aldus te handelen erkent hij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan aldus een feitelijke samenhang worden vastgesteld. Gelet op het feit dat hiervoor is gebleken dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moet derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

3.3.4. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel, of van het overige middel, dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS